

РІШЕННЯ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ВЧЕНОЇ РАДИ ПРО ПРИСУДЖЕННЯ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІЇ

Спеціалізована вчена рада Донецького національного університету імені Василя Стуса Міністерства освіти і науки України, м. Вінниця, прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії галузі знань 07 «Управління та адміністрування» на підставі прилюдного захисту дисертації «Формування моделі управління інноваційно-активною організацією» за спеціальністю 073 «Менеджмент» 30 листопада 2023 року.

Гринкевич Роман Ігорович

23 червня 1997 р.

Громадянин України

Освіта вища: у 2018 році закінчив Львівський торговельно-економічний університет за спеціальністю «Фінанси, банківська справа та страхування».

У 2019 р. вступив до аспірантури Донецького національного університету імені Василя Стуса на кафедру менеджменту та поведінкової економіки за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Дисертацію виконано у Донецькому національному університеті імені Василя Стуса Міністерства освіти і науки України, м. Вінниця.

Науковий керівник: Шаульська Лариса Володимирівна, доктор економічних наук, професор, професор кафедри економіки підприємства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Заслужений працівник освіти України.

Здобувач має 12 наукових праць: 5 статей у наукових фахових виданнях (із них 3 – у співавторстві), 1 стаття у періодичному науковому виданні іншої держави, 6 публікацій за матеріалами конференцій, зокрема:

**Статті у періодичних наукових виданнях інших держав, що
входять до ОЕСР та / або ЕС**

1. Roman Grynkevych. Basic vectors to transform the management of innovation-active organization. *European Journal of Economics and Management*. 2021. V. 7. Iss. 4. p. 52-58.

Статті у наукових виданнях, включених до переліку фахових наукових видань України

2. Гринкевич Р. І. Розвиток системи управління інноваційно-активною організацією в умовах викликів воєнного періоду. *Actual problems of economics*, 2023. №3 (261). С. 33–42.
3. Гринкевич Р. І., Шаульська Л. В. Управління конфліктами компетентнісної та соціально-психологічної природи в інноваційно-активній організації. *Вісник економічної науки України*. 2022. № 2 (43). С. 132-139.
4. Hrynkevych R. I., Shaulska L. V. The synthesis of management practices at a perfect innovation-active organization. *Бізнесінформ*. 2022. №1. С. 414-423.
5. Гринкевич Р. І. Конфігуратор управління інноваційно-активною організацією в умовах невизначеності. *Економіка і організація управління*. 2020. №4 (40). С. 66-74.
6. Hrynkevych R., Shaulska L. Ensuring fair remuneration of staff at the level of institutional regulation and HR-management. *Bulletin of Sumy National Agrarian University*. 2019. Vol. 4 (82). pp. 123-128.

Публікації за матеріалами конференцій

7. Гринкевич Р. І., Гринкевич С. С. Взаємозв'язок організаційних змін і організаційної культури підприємства. *Маркетинг і логістика в системі менеджменту: тези доповідей XIV Міжнародної науково-практичної конференції*. Львів. 2022. С. 64–66.
8. Гринкевич Р. І. Аналіз діяльності інноваційно-активних організацій. *Сучасні тенденції розвитку фінансових та інноваційно-інвестиційних процесів в Україні: міжнар. наук.-практ. конф.* 2022. URL: <https://conf.vntu.edu.ua/index.php/fiip/fiip2022/paper/view/14673>
9. Гринкевич Р. І. Умови збірки інноваційно-активного полісуб'єкту: середовищний підхід. *Формування потенціалу економічного розвитку промислових підприємств: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* Одеса. 2021. С. 33-35.
10. Гринкевич Р. І. Формування інноваційно-активного середовища в будівництві: проблеми та перспективи. *Актуальні проблеми та перспективи*

розвитку соціально-трудо­вих відносин в умовах цифрової економіки:
матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 9-10 вер. 2021 р. Полтава, 2021 р.

11. Гринкевич Р. І. Модель управління інноваційно-активною організацією в умовах VUCA. *Стратегія організації VS Реалії VUCA-світу:* міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. Київ: КНЕУ імені Вадима Гетьмана. 2021. С. 193-196.

12. Гринкевич Р. І., Гринкевич С. С. Стан та перспективний сценарій розвитку digital-маркетингу в умовах кризи. *Маркетинг і логістика в системі менеджменту:* тези доповідей XIII Міжнародної науково-практичної конференції, Львів. 2020. С. 36–37.

У дискусії взяли участь голова і члени спеціалізованої вченої ради

Савченко Марина Василівна, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри міжнародних економічних відносин Донецького національного університету імені Василя Стуса.

Зауважень немає.

Панченко Ігор Володимирович, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та поведінкової економіки Донецького національного університету імені Василя Стуса.

Зауважень немає.

Трегубов Олександр Сергійович, кандидат економічних наук, доцент, завідувач кафедри підприємництва, корпоративної та просторової економіки Донецького національного університету імені Василя Стуса.

Зауважень немає.

Перерва Петро Григорович, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри менеджменту, інноваційного підприємництва та міжнародних економічних відносин Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут», м. Харків:

1. Автор роботи обґрунтовано підкреслює потребу переходу на коеволюційний характер взаємодії організацій із зовнішнім середовищем, якщо обирається формат інноваційного розвитку. При цьому варто наголосити, що в роботі докладно представлено теоретичне та практичне

обґрунтування відмінностей відтворювального та коеволюційного типу взаємодії із зовнішнім середовищем, наведено інструменти та способи управлінського впливу. Однак, на думку опонента, бракує чіткої класифікації ознак двох типів взаємодії та недостатньо визначені їх методологічні протиріччя в контексті функціонування моделі управління інноваційно-активною організацією. Слід було б навести певну умовну класифікацію й приклади інструментарію такої взаємодії для більш точного розуміння змін, необхідних для переходу на інноваційно активний тип управління.

2. У пункті 1.3 здобувачем наведено розроблений проектно-інтерсуб'єктивний підхід, синтезований як відповідь на потребу в «імплементатії процесів самоорганізації, а також забезпеченні високої якості управління інноваційно-активною організацією» (с. 67). Розроблений автором підхід цілком відповідає цілям управління інноваційно-активною організацією, об'єднуючи нормативну та поведінкову складові, дозволяючи «враховувати суб'єктну активність, створювати умови для полісуб'єктної взаємодії» (с. 72). Водночас, у практичній частині дослідження автором не наведено прикладу апробації представленого підходу на практиці. Зокрема, постає питання, чи застосовується проектно-суб'єктивний підхід у діяльності промислових підприємств машинобудівної галузі України (п. 2.2), або ж чи притаманний він функціонуванню благодійних фондів у період війни (п. 2.3)?

3. Мусимо звернути увагу на те, що ознайомлення із запропонованою автором у доповнення до моделі мотивації інноваційно-активної поведінки персоналу систематизацією впливу додаткових зовнішніх мотиваторів інноваційної поведінки у період кризових явищ (с. 211-214) може сформувати помилкове враження, що інноваційна активність у поведінці виробничого персоналу проявляється в організаціях виключно у період криз та значних глобальних коливань. Зрозуміло, що кризові явища виступають певними каталізаторами інноваційної активності, однак варто визначати й інший контекст, що є сприятливим для стимулювання бажаних моделей поведінки персоналу.

4. У пункті 3.2 автором наведено приклад апробації розробленої моделі оцінки результативності процесу управління інноваційними ідеями відповідно

фактологічних даних Благодійного Фонду Норе.UA (с. 194-195). Цілком погоджуємось із обґрунтованістю отриманих висновків згідно розробленої методики, однак, у поясненнях до отриманих результатів автором не зазначено, хто виступав експертами при оцінюванні «корисності» ідей при розрахунку показника «рівень утилітарності результатів взаємодії співтворчості» (потрапляння до квадранту D, с. 190). Можливо йдеться про тих членів команди, що брали участь в анкетуванні (керівники проектів фонду)? Автору варто було б вказати на принципи відбору експертів у цьому випадку, якщо такі застосовувались.

Рєпіна Інна Миколаївна, доктор економічних наук, професор, завідувачка кафедри бізнес-економіки та підприємництва Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, м. Київ:

1. Представлена у дисертації когнітивна карта нової управлінської нормальності містить цілком обґрунтований перелік базових компонентів сучасного менеджменту в контексті відтворення і розвитку; наведені обмеження та можливості, обумовлені науковою та технологічною інтенсифікацією, глобалізаційними процесами, пандемією, війною тощо (с. 75). Одним з компонентів наведеної карти є диверсифікація бізнес-моделі, що містить складові «стандартні рішення», «рішення орієнтовані на платформу», «індивідуальні рішення». В той же час, однією з важливих тенденцій диверсифікації сучасних бізнес-моделей є застосування асиметричного типу ведення бізнесу, при якому компанії прагнуть застосовувати дизайн-мислення при масштабуванні, оперуючи одночасно із основним видом діяльності у зовсім різних за характером сферах. Тому, на думку опонента, автору варто було б приділити більш детальну увагу цьому аспекту інноваційної діяльності компаній, який після пандемії та інших світових криз став менш вартісним засобом інноваційних трансформацій.

2. У пункті 2.1 здобувач аналізує інноваційну активність підприємств машинобудівної галузі України, обравши конкретні приклади компаній, які мають частку іноземного капіталу (с. 93-94). Обрані компанії характеризуються відносно стабільними показниками функціонування, прив'язаними до коливань попиту й розмірів підприємств, однак, судячи з

наведеної динаміки доходу (табл. 2.5, с. 95) більшості з них вдалось у складних умовах 2020-2022 років забезпечити зростання прибутковості. При цьому, у подальшому викладенні матеріалу автор зосереджує увагу на успішних практиках інноваційної діяльності цих підприємств, залишаючи поза увагою чинники, які також можуть мати значний вплив на отримані результати. Погоджуємось, що інноваційні практики менеджменту та доступність якісних технологічних й управлінських рішень, стабільність міжнародного фінансування, відзначені автором, є вагомими, та навіть визначними чинниками збереження фінансової стабільності. Однак, на фінансову стійкість підприємств впливають і такі чинники, як коливання ринкового попиту, економічні ризики та загрози, доступність кваліфікованого персоналу, сприятлива фіскальна політика, підтримка приймаючих громад тощо.

3. Роман Ігорович у параграфі 2.2 наводить ґрунтовний аналіз провідних практик управління інноваційно-активними організаціями, порівнюючи досвід іноземних компаній та ключові результати застосування найбільш дієвого інструментарію забезпечення їх інноваційної активності (операційна модель співтворчості, модель відкритих інновацій тощо). В той же час, на думку опонента, для більш точного обґрунтування отриманих висновків, наприкінці параграфу варто було б навести узагальнюючу таблицю, із додатковим обґрунтуванням змісту та значення розглянутих практик, можливостей їх імплементації в систему менеджменту організацій.

4. Пункт 3.1 детально характеризує зміст дескриптивної моделі управління інноваційно-активною організацією, що направлено на розширення теоретичної та методологічної бази модернізації управлінських практик. Серед елементів моделі автор виокремлює «тригери активності керованого полісуб'єкту» (рис. 3.2, с. 168), одним з яких названа «участь у прибутках». В подальшому автор деталізує зміст цього тригера як цілком обґрунтований «потужний стимул для залучення працівників у процеси створення інноваційної цінності» (с. 172). Цілком погоджуючись із цим твердженням в той же час маємо уточнити – чи будь-яка компанія спроможна імплементувати подібний механізм у практичну діяльність? Чи мова йде лише про акціонерні товариства й інші компанії, що можуть законодавчо

обґрунтовано надавати таку можливість власному персоналу?

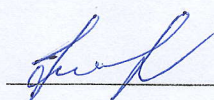
Результати відкритого голосування:

«За» – 5 членів ради

«Проти» – 0 членів ради

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Гринкевичу Роману Ігоровичу ступінь доктора філософії з галузі знань 07 «Управління та адміністрування» за спеціальністю 073 «Менеджмент».

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Марина САВЧЕНКО

